

Mál nr. 172/2026

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti vátryggingar: Frítímaslysátrygging.

Orsakatengsl. Sönnun.

Gögn.

1. Málskot móttakið 31. desember 2025, ásamt fylgiskjölum.
2. Athugasemdir V, dags. 4. febrúar 2026, ásamt fylgiskjölum.
3. Viðbótarathugasemdir M, dags. 22. maí 2026.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi verið á skíðum í [...] 8. mars 2025 og hafi dottið og lent illa á annarri hendi og andliti þannig að gómar hans hafi skolið saman. Hafi hann fengið glóðaraugu eftir skíðagleraugin og fundið fyrir doða í andliti, auk þess sem hann hafi verkjað í þumal. M hafi ekki leitað til læknis strax, enda hafi hann talið að hann hefði bara „krambúlerast í andliti“ og tognað á þumli og það myndi lagast. Þá hafi hann ekki tilkynnt slysið til V. Dofi í andliti M hafi horfið fljótlega, sem og glóðaraugu hans. En þumallinn hafi ekki jafnað sig. Nokkrum vikum eftir slysið, eða 7. apríl 2025, hafi M leitað til læknis og verið greindur með „skiers thumb“, eða samkvæmt segulómun nokkrum dögum síðar „mikill áverki á MCP lið þumals með rof á báðum collateral ligamentum, áverka á volarplötu/flexor sin og sagital bönd aðlægt extensor sin.“ Sumarið 2025 hafi M af og til fundið fyrir óþægindum í efri góm og fundið með tungunni brún innan á krónunni, alveg við tannholdið, sem hann hafi ætlað að ræða við tannlækni sinn næst þegar hann myndi hitta hann. Í október 2025 hafi síðan losnað tönn í efri góm M og hafi hann farið til tannlæknis 20. október 2025. Tannlæknirinn hafi upplýst M um að tönnin væri illa sprungin, það illa að það hefði ekki getað gerst nema við mikið högg á andlitið. Upplýsti M tannlækninn um að eina höggið sem hann hafði fengið á andlit hafi verið í fyrrgreindu slysi. Vottaði tannlæknirinn því að áverkar hans samræmdust lýsingu á tildrögum slyssins. M hafi í framhaldinu tilkynnt slysið til V 22. október 2025. Þann 16. apríl 2026 hafi V samþykkt að bótaskylda væri til staðar vegna áverkans á þumli en hafi hafnað bótaskyldu vegna tannskaðans. Ósannað væri að orsakatengsl væru til staðar á milli slyssins og tannskaðans. M fellur sig ekki við þessa niðurstöðu.

Í málskoti kemur fram að ágreiningur aðila lúti eingöngu að því hvort orsakatengsl séu til staðar á milli tannskaðans og slyssins. M áréttar að í mati tannlæknis hans sé staðfest að orsakatengsl séu til staðar og V hafi ekki aflað neins álits er hafi hnekk þvi. M byggir einnig á að of mikið sé gert úr því að hann hafi ekki fyrst um sinn greint frá andlitsáverka sínum við komu til læknis 7. apríl 2025. Glóðaraugu hans hafi þá jafnað sig og dofi í andliti horfið. Þá hafi hann verið að leita til læknis til að reyna að fá bót á viðvarandi óþægindum frá þumli, sem hann hafði haldið að myndu ganga yfir en gerðu ekki, en ekki til að undirbúa kröfu á hendur V. Það hafi fyrst verið er tönn losnaði í efri góm að M hafi talið rétt að leita til tannlæknis. Eins og sjá megi af framangreindri lýsingu á málsatvikum sé M seinþreyttur til vandræða og leiti almennt ekki til læknis fyrr en í fulla hnefana. M telur að hann hafi sýnt fram á að líklegt sé að tannáverki hans hafi orðið í slysinu og því séu orsakatengsl þar á milli sönnuð. M hafi ekki orðið fyrir neinu öðru slysi á andliti og tannlæknir hans telji að sprunga eins og varð á tönn hans komi ekki nema við mikið högg. V hafi engin gögn lagt fram sem hnekki því mati. Bótaskylda sé af þeim sökum til staðar vegna tannskaðans.

Í athugasemdum V er byggt á að M eigi ekki bótarétt úr frítímaslysátryggingu vegna umrædds tannáverka. Í fyrstu komu M til læknis 7. apríl 2025 sé ekki getið um að hann hafi orðið fyrir meiðslum á andliti eða tönnum. Það sé ekki gert fyrr en 8. desember 2025, eða 9 mánuðum eftir slys. M hafi fyrst leitað til tannlæknis 20. október 2025 og í áverkavottorði hans, dags. 19. mars 2026, sem fyllt er út rúmlega ári eftir atburðinn, staðfesti tannlæknir að tannáverki samræmis lýsingu M á atburðinum ári áður. Í vottorðinu komi fram að tönn 21 hafi verið ratarfyllt og með stifti og krónu fyrir atvikið. Krónan hafi verið gerð 2005. Jafnframt komi fram í vottorðinu að tönnin hafi verið illa sprungin buccalt þegar M hafi leitað til tannlæknisins 20. október 2025. Ráðgjafartannlæknir V, sem hafi yfirfarið gögn málsins hafi metið hana í raun ónýta. Tönnin hafi verið mikið viðgerð fyrir og því illa í stakk búin til að verða fyrir hnjaski. Að hans mati hefði áverkinn á tönninni geta orsakast af ótal mörgu, þ.á.m. höggi, biti í hart o.s.frv. Engin samtímastaðfesting læknis eða tannlæknis liggi fyrir á því að tannskaðinn hafi hlotist

vegna skíðaslyssins heldur aðeins frásögn M sjálfs. Í tjónstilkynningu til V, dags. 22. október 2025, hafi hann lýst því að los á krónunni og verkir hafi fyrst komið fram nýlega. Um sjö mánuðir hafi liðið á milli slyss og tilkynningar. Um sé að ræða miðframtönn og ætla verði að svo mikill áverki á henni hefði komið fyrir í ljós, hefði slysið verið ástæðan. Almennar reglur í vátryggingarrétti leiði til þess að það hvíli á tjónþola að sýna fram á að orsakatengsl séu á milli atburðarins og tannáverka M og sé það mat V að högg á andlit og á munn sé með öll ósannað.

Í viðbótarathugasemdom M er fyrri afstaða ítrekuð og sérstaklega vísað til þess að álit ráðgefandi tannlæknis V geti ekki skákað álit meðferðartannlæknis.

Álit.

Ágreiningur aðila snýr eingöngu að því hvort sannað sé að orsakatengsl séu til staðar á milli tannskaða M og slyssins 8. mars 2025. Óumdeilt er að M lenti í skíðaslysi 8. mars 2026 og hlaut þar áverka á þumal. Samkvæmt meginreglum vátryggingaréttar hvílir það á vátryggðum, þ.e. M, að sýna fram á að orsakatengsl séu til staðar á milli slyssins og tannskaðans.

Í tjónstilkynningu M til V, dags. 22. október 2025, gefur M eftirfarandi lýsingu: „*Fann svo til í tönn seinna og kom í ljós að sprunga hafði myndast innan frá í krónu sem að sögn tannlæknis gerist bara við högg*“. Samkvæmt áverkavottorði tannlæknis, dags. 19. mars 2026, leitaði M fyrst 20. október 2025 til tannlæknis vegna vandamála frá tönn 21, eða rúmum 7 mánuðum eftir slys. Í sjúkraskrárfærslu M hjá heilsugæslu frá 8. desember 2025 er fyrst minnst á tannskaða í slysinu og þar segir: „*Kom í ljós kronuna á tönn brotnaði í slysið sitt*“. Í fyrrgreindu áverkavottorði tannlæknis er merkt við að tannáverki sem um er getið í vottorðinu samræmist lýsingu á slysinu. Ekki er þó neina frekari lýsingu eða rökstuðning að finna í áverkavottorði tannlæknis. Í álit ráðgefandi tannlæknis V, dags. 28. mars 2026, segir: „*Ég hef farið yfir aðsend gögn og get tekið undir það að tönn 21 er illa löskuð. Hún var mikið viðgerð fyrir „slysið“ og því illa í stakk búin að verða fyrir e-hv. hnjaski. [...] Áverkinn (hnjaskið) gæti hafa orsakast af ótal mörgu, högg, bit (í hart), o.sv.frv. Það verður ekki greint af gögnunum að áverki á munn eða tennur hafi átt sér stað við skíðaslysið heldur beinist öll athygli að þumalfingrinum*“.

Í málinu liggur fyrir að umrædd tönn M var brotin við komu til tannlæknis rúmum sjö mánuðum eftir slys. Engin samtíma læknisfræðileg gögn staðfest að M hafi í umrætt sinn hlotið högg á tennur í umræddu slys. Með hliðsjón af fyrirliggjandi gögnum telur nefndin ósannað að orsakatengsl séu til staðar á milli umrædds tannáverka M og slyssins. Af því verður M að bera hallann og er því óhjákvæmilegt að hafna kröfu hans.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr frítímaslysatryggingu hjá V.

Reykjavík, 19. júní 2026
rafræn undirskrift

Guðmundur Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Anna Lilja Ragnarsdóttir